

DUSTY

Stratený bez stopy

Jan Andersen

FRAGMENT

Dusty 7

Stratený bez stopy

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

FRAGMENT

Jan Andersen

Dusty 7: Stratený bez stopy – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

DUSTY

Stratény bez stopy

DUSTY

Stratený bez stopy

Jan Andersen

FRAGMENT

Pre Lottu, Abby, Spota, Carlota a Akiru.

Netrpezlivo ťahal za vôdzku. Samozrejme, nepomáhalo to. „A nechcel štekateľ, lebo Paul by ho vyhrešil. Aj keď musel vedieť, že nerád býva priviazaný pred supermarketom. Vlastne nikdy nechcel byť priviazaný a ostať sám... a musieť čakať na Paula. Lebo najradšej by išiel s ním. Všade! Aj do pivnice. Alebo na záchod a do školy aj na plaváreň.

Do pivnice a na záchod sa aj tak väčšinou dostal. Skrátka sa rýchlo pritlačil k Paulovi a prešiel dverami, tak že si ho všimol, až keď sa oňho takmer potkol. No so školou a plavárňou sa mu to ešte nikdy nepodarilo. Hoci sa snažil! Dokonca si myslel, že Paul by ani nebol proti, keby išiel s ním. Akurát, že vždy tam boli aj ďalší ľudia – a oni teda boli proti! Napríklad učitelia. Alebo nazlostení domovníci. A nazlostení plavčíci či uvrešťaní muži a ženy v čudných gatiach, ktorí sa boja psa plávajúceho oproti nim. Akoby pes bol nejaký krokodíl!

V supermarkete to, žiaľ, bolo rovnaké. Aj tam sa báli krokodílov, čo bolo nielen hlúpe, ale aj na figu. Ak sa veľmi nemýlil, v supermarkete musela byť zábava. Zakaždým, keď odtiaľ Paul vyšiel, cítil z neho vari tisíc nových a zaujímavých vecí. A aj keď

vychádzali iní ľudia a prechádzali okolo neho, zavetril všeličo možné, čo by rád preskúmal.

Namiesto toho bol priviazaný o hlúpy hák. Dnes to bolo mimoriadne zlé. Celý čas kýchal, lebo pár metrov pred ním smrdelo auto s bežiacim motorom, že ani necítil nič zo supermarketu.

Dokonca aj druhého psa zaňuchal, až keď za ním stál s vycerenými zubami a zúrivo naňho vrčal. Bol to jeden z tých veľkých psov so špicatými ušami, ktoré si myslia, že sú silnejšie než ostatní. Škoda len, že mali pravdu. Naozaj boli silnejšie! Neboli zvlášť bystré, no poriadne mocné. A rýchle!

Preto sa aj snažil neťahat' sa s ním za prsty. Radšej prešiel ďalej a tváril sa, že nič. Lenže to sa veľmi nedá, ak je pripútaný.

Našťastie teraz bol aj pes so špicatými ušami uviazaný, no aj tak si naňho musel dávať pozor, lebo stále vrčal. Navyše divoko ťahal za vôdzku a snažil sa ho chňapnúť.

Na hlúpe hry vlastne ani nemal náladu. Dúfal, že sa Paul konečne vráti, odviaže ho a pôjdu spolu domov. Potom ovonia aj nákupnú tašku, ktorú si Paul z obchodu určite prinesie. A nepochyboval, že po príchode domov sa v nej nájde aj niečo preňho. Možno sušené prasacie uši! Alebo aspoň žuvacie tyčinky.

No hoci hľadel na vchod do obchodu tak dlho, ako sa dalo, Paula stále nebolo. K tomu mu začínal druhý pes svojim vrčaním vážne liezť na nervy. Preto naňho tiež krátko zavrčal a vyce- ril naňho zuby. Tým ho však ešte väčšmi rozzúrnil!

Teraz ten somár trhol vôdzkou z celej sily, až ho obojok takmer zadusil a sotva sa mohol nadýchnuť. Lenže namiesto toho, aby konečne prestal a ľahol si, trhal vôdzkou a štekal ďalej.

Znova sa pozrel na vchodové dvere. Paula nikde nevidel. Kým bude znova počuť ten otravný štekot, mohol by toho hlupáka aspoň trochu postrašiť...

Postavil sa pred kovovú misku s vodou, ktorá stála pri stene supermarketu. Vo vode, ktorá ešte v miske zostala, plávala špina. Vlasy a muchy, dokonca aj cigaretovej ohorok!

Vôbec však nebol smädný. Len sa tak tváril, a pritom misku prednými labkami tlačil dozadu, až stál rovno nad ňou. A ešte o kúsok ďalej, aby sa mohol zadnými labkami oprieť o jej okraj. Potom napol všetky svaly a vrhol misku dozadu rovno na štekajúceho hlupáka.

Miska s rachotom dopadla na zem pred psa, ešte raz poskočila a zarinčala. Hlupák potom od strachu zabudol štekať a odskočil. Akurát, že rovno za ním stálo niekoľko prepraviek s prázdnyimi fľašami od piva naukladaných na sebe.

Celou váhou do nich narazil, až sa prepravky rozkolísali a zrútili.

Hlupák sa ešte stihol zachrániť, kým sa prevrhli a povypadávali z nich pivové fľaše. Spôsobili taký rachot, že sa k nim zo všetkých strán rozbehli ľudia, aby videli, čo sa deje.

Hneď bolo vidno, že prepravky mohol zhodiť len hlupák. Stál totiž uprostred toho celého dopustenia. Mal stiahnutý chvost a vôbec ničomu nerozumel.

Z obchodu vyšiel akýsi človek, ktorý tam pracoval. A za ním pán štekajúceho hlupáka so špicatými ušami, ktorý svojho psa poriadne vyhrešil. Naňho sa zase vykričal zamestnanec obchodu. Napokon hlupáka odviazal a nastúpili spolu do auta.

Zamestnanec obchodu začal so šomraním ukladať prázdne fľaše späť do prepravky. Väčšina prizerajúcich sa medzičasom odišla. Stál tam už iba jeden muž.

„Výborne!“ zvolal a zatlieskal. „Veľmi dobre! Poriadne si to tomu brechajúcemu somárovi natrel.“

Chvíľu mu trvalo, kým pochopil, čo mu ten muž hovorí. Jeho hlas znel priateľsky, keď sa približoval a natiahol k nemu ruku. Zavrtel chvostom. Muž mu dal oňchať svoju ruku. Voňala po syre. Vtom sa objavila aj nejaká žena.

„Chudáčik psík,“ poľutovala ho. „Je tu vonku priviazaný a musí čakať. Aha, ako smutne sa pozerá! Pripomína mi...“

„Nehovor to,“ prerušil ju muž. A znova ho pohladkal. „Dobrý psík.“

Otočil hlavu, aby mu ešte raz oblízal prst voňajúci po syre.

Kútikom oka sledoval, ako zamestnanec supermarketu uložil poslednú prepravku a odišiel. Paula stále nikde nevidel.

Muž pristúpil k háku na stene a odopol z neho vôdzku.

„Čo robíš?“ opýtala sa žena.

„Beriem ho trochu sa prejsť.“ Muž sa k nemu zohol. „Poď, prejdeme sa k autu, tam pre teba niečo mám.“

Tomu rozumel! Zavrtel chvostom a kráčal vedľa muža.

Žena išla za nimi a držala muža za ruku. „Dúfam, že nemáš niečo za lubom...“

„Jasné, že nie,“ vyhŕkol muž. „Len mu dám trochu syra.“

Otvoril auto, rovnaké mali aj Paulovi rodičia. S kufrom vza-
du. Zvnútra bolo cítiť syr.

„Hľadaj syr,“ nabádal ho muž. „Dobrý psík!“

V kufri bola nákupná taška. A bolo jasné, že je v nej syr. Lenže nato by musel vyskočiť do auta!

„Neboj sa,“ upokojoval ho muž. „Hop, vyskoč!“

„Čo ak niekto príde a uvidí nás?“ obávala sa žena. Počul, že je nervózna, hlas sa jej trochu triasol.

Muž nereagoval, ale sklonil sa nad neho a siahol do tašky. Kúsok syra, ktorý vytiahol, vyzeral lákavo. No hoci natahoval hlavu, ako vedel, k ruke sa nedostal.

„Hop!“ zopakoval muž. „Vyskoč!“

Odrasil sa labkami a vyskočil.

„Výborne,“ pochválil ho muž.

Opatrne, len perami si vzal syr, potom sa otočil a chcel vysko-
čil von.

„Stoj!“ zvolal muž. „Miesto a ostaň!“

„Nie!“ skríkla žena. „Prestaň, nerob to!“

Videl, ako muž zdvihol ruku a siahol na kufor, aby ho zabuchol.

1. kapitola

„Dobre, že sme si pokecali,“ povedal práve Paul. „Ale vážne musím ísť! Doma už na mňa určite čakajú. A vonku som priviazal Dustyho, isto už bude celý bez seba. Viem, že nerád čaká, no myslel som si, že to bude len chvíľa. Nemohol som tušiť, že ťa tu stretnem.“

Paul stál pri mraziacom boxe. Pomaly mu krehli prsty, lebo celý čas držal v ruke škatuľu – veľké balenie dvadsiatich rybích prstov z Nórska. V bio kvalite! Mama ho ešte špeciálne upozornila, aby si všimol označenie na prednej časti balenia. „Modré s rybou.“

Musel ich v mrazáku chvíľu hľadať, no potom našiel tie správne. A práve, keď sa chystal k pokladni, zrazu pred ním stála Alex! To bolo naozaj zvláštne, lebo Alex v tomto supermarkete NIKDY nenakupovala. Bývala predsa celkom inde. A Paul mal hneď dojem, že sa tam neobjavila náhodou!

Alex bola Paulova najlepšia kamarátka. Chodili spolu do triedy a zažili toho už tolko, že by to v pohode vystačilo na celú knihu. Alebo aj niekoľko!

K Alex patrila Bella, čierna sučka, ktorej sa pred pár mesiacmi narodilo šteniatko – s bielym pruhom na ňufáku menom Paľko. Tak sa, isteže, volalo šteniatko, nie pruh. Jeho otcom bol asi Dusty. Celkom isté to nebolo, no žiaden iný pes neprichádzal do úvahy. Navyše, Dusty mal na ňufáku takmer rovnaký pruh, len o čosi širší.

Nuž, a keďže Dusty bol asi otcom šteniatka, Paľko teraz skončil u Paula doma. Jeho mladšia sestra Karlota tak či tak chcela šteniatko!

Alex to aj trochu trápilo. Lenže nič iné sa nedalo robiť, lebo v byte, kde bývala s mamou, vlastne ani nesmeli byť psy. Už Bella bola veľkou výnimkou a ďalší pes by neprichádzal do úvahy.

Teraz chodievala Alex s Bellou za Paulom a Karlotou vždy, keď sa čo i len trochu dalo. Psíky nechávali hrať sa v záhrade. Dustyho s Bellou a Paľkom. Dustymu sa už po polhodine zvyčajne nechcelo, lebo sa nevládal so šteniatkom naháňať. Potom si radšej ľahol vedľa Paula, Alex a Karloty na trávu... s hlavou opretou o predné labky a nastraženými ušami, aby mohol vyskočiť, keby sa niečo udialo.